

Historia szkoły

Autor: Admin
22.09.2007.
Zmieniony 20.04.2009.

Budynek szkoły powstały w 1910 r.

Pierwsi absolwenci ośmioklasowej Szkoły Podstawowej w Siedlcu wraz z gronem pedagogicznym.
Rok szkolny 1966/67

Historia szkoły w Siedlcu sięga aż XVII w. Pierwsza wzmianka o niej pojawia się w 1641 r. Najpierw była to szkoła parafialna, niestety w nienajlepszym stanie. Prawdopodobnie upadła w drugiej połowie XVII w. Na pewno nie było jej w 1725 r. Nauczanie w Siedlcu wznowiono już pod zaborem pruskim. Nie wiadomo, kiedy to nastąpiło, ale na pewno przed 1895 rokiem, bo istnieją dokumenty potwierdzające wzniesienie budynku szkolnego przy ulicy Zbąszyńskiej w 1890 r. Drugi budynek, ten przy ulicy Szkolnej powstał w 1910 r. Nie było wówczas określonego czasu nauki w szkole, decydował o nim nauczyciel po zapoznaniu się z wiadomościami danego ucznia. Na początku XX w. szkoła w Siedlcu miała tylko jednego nauczyciela, na którego przypadało ponad 100 uczniów, dlatego wyniki nauczania były słabe i występowała duża liczba analfabetów.

Zmiana na korzyść nastąpiła, kiedy Polska odzyskała niepodległość. Od 1920 przez cały okres międzywojenny w Siedlcu istniało nauczanie w zakresie 6 klas. W 1933 roku uczęszczało do szkoły 117 uczniów. Szkoła dysponowała 2 budynkami i znajdującymi się w nich 3 izbami szkolnymi, stodołą, oborą, pralnią, 2 drewniakami i 2 piwnicami.

Szkoła odgrywała ważną rolę w środowisku, bo poza działalnością programową corocznie nauczyciele urządzali Gwiazdkę, dwa razy do roku w październiku i w czerwcu Tydzień dziecka. Organizowali, angażując miejscową społeczność, imprezy o charakterze narodowym i państwowym. Nauczyciele szkoły w Siedlcu uczestniczyli aktywnie w życiu wsi. Działali w organizacjach młodzieżowych, straży pożarnej i kółku rolniczym. Przewodzili ruchowi śpiewaczemu i scenicznemu. W okresie międzywojennym najbardziej związani ze szkołą i środowiskiem nauczyciele to: Maria Dulat, Kaleta, Jan Tomiński, Stefan Zieliński, Maria Wojtusiak, Paweł Maćkowiak.

Wojna i okupacja przerwały coraz doskonalsze działania szkoły. W latach 1939–1945 dzieci Polaków nie chodziły do szkoły. Budynek przy ul. Zbąszyńskiej został przeznaczony dla niemieckiego komendanta tajnej policji. W budynku przy ul. Szkolnej uczyły się niemieckie dzieci pod kierunkiem niemieckiego nauczyciela.

Po zakończeniu wojny szkolnictwo zaczęło na nowo się odradzać. Trzeba było zacząć wszystko od nowa, gdyż pomoce naukowe i meble zostały zniszczone, a same budynki też znajdowały się w opłakanym stanie. Podwórze szkolne było zaśmiecone i przekopane rowami strzeleckimi. Pracę szkoły w tych nienormalnych warunkach starała się zorganizować Maria Dulat, która wróciła do Siedlca po zakończeniu działań wojennych na tym terenie.

Aby zlikwidować braki wiedzy powstałe w czasie trwania wojny, zorganizowano dodatkowe zajęcia dla dorosłych i starszej młodzieży. Początkowo nauka odbywała się w zakresie sześciu klas. Do klas starszych uczęszczały dzieci z Kiełkowa, Żodynia, Karny, Reklina, i Kiełpin. Zbyt trudne warunki pracy spowodowały, że w roku 1946/47 niektóre klasy uczęszczały na lekcje co drugi dzień. Prawdopodobnie od 1948 roku szkoła w Siedlcu nosiła nazwę Szkoły Podstawowej, nauczającej w zakresie siedmiu klas.

1 września 1956 roku otworzono czteroklasową szkołę w Nieborzy, która od 1958 r. była punktem filialnym szkoły w Siedlcu. Utrudnienia dzieci z Karny, związane z dość dużą odległością placówki od wioski, zaowocowały otwarciem siedmioklasowej szkoły w tejże miejscowości w 1958 roku.

W 1965 roku wprowadzono VIII klasę i tym samym wydłużono czas nauki o rok. Skutkiem tego oraz wyżu demograficznego było przepełnienie w budynkach szkoły i konieczność nauki na zmiany. Zajęcia w szkole kończyły się o godz. 18.15.

W 1973 r. miała miejsce reorganizacja szkolnictwa. W jej wyniku powstała Zbiorcza Szkoła Gminna w Siedlcu. Zlikwidowano ośmioklasową szkołę w Karnie. Została ona włączona do szkoły w Siedlcu. Klasy I – IV dojeżdżały z Siedlca do Karny wraz z nauczycielami i razem z dziećmi z Reklina i Karny tam pobierały naukę. Siedlecka szkoła miała punkty filialne w Nieborzy, Kiełkowie i otwarty w 1974 roku w Żodyniu. Przewożenie dzieci do Karny zmniejszyło trochę ciasnotę w szkole, ale i tak zajęcia praktyczno – techniczne chłopców odbywały się w dawnym budynku szkoły w Reklinie, a dziewcząt w baraku.

W 1984 roku szkoła przestała być Zbiorczą Szkołą Gminną, a stała się Szkołą Podstawową.

Ponieważ trudności lokalowe i ciasnota w szkole trwały nadal, w połowie lat siedemdziesiątych zainicjowano pomysł budowy dwupiętrowego budynku. Niestety pomysł ten nie doszedł do skutku, w związku ze zmianą podziału administracyjnego. W październiku 1979 r. została podjęta decyzja o budowie stołówki – świetlicy przy szkole. Obiekt miał powstać w czynie społecznym. 6 grudnia 1979 przystąpiono do kopania fundamentów. Prace przerwano w styczniu z powodu panujących mrozów, ale pod koniec lutego wznowiono je ponownie. Rolnicy dowozili potrzebne materiały. Mieszkańcy dobrowolnie opodatkowali się na rzecz budowy. Wykonywali też większość prac. Pomagali również uczniowie starszych klas. 29 kwietnia 1980 roku skończono wznoszenie murów, a później prowadzono prace wykończeniowe.

Uroczystość otwarcia nowej części szkoły odbyła się 14 lutego 1981 roku. W 1984/85 narodził się pomysł budowy, także z dużym zaangażowaniem społeczeństwa, dodatkowego skrzydła, mieszczącego specjalnie przygotowane klasy m.in. do fizyki i chemii.

21 września 1986 roku Szkoła Podstawowa w Siedlcu otrzymała imię Powstańców Wielkopolskich. Takie imię szkoły ma upamiętniać bohaterski zryw mieszkańców Wielkopolski, który przyniósł naszej ziemi kres panowania niemieckiego zaborcy. Uroczystość nadania imienia zbiegła się z zakończeniem budowy zachodniego skrzydła szkoły, otwarciem Izby Pamięci i otrzymaniem sztandaru.

W 1992 roku zaczęto wykonywać prace związane z budową boiska szkolnego. Trzy lata później zaczęto budowę sali sportowej, która od kilku lat służy naszej młodzieży. W 1999 roku w wyniku reformy edukacji zostało założone Gimnazjum w Siedlcu z oddziałami zamiejscowymi w Chobienicach. Od początku współistniejemy w jednym budynku ze Szkołą Podstawową im. Powstańców Wielkopolskich w Siedlcu. W pierwszym roku mieliśmy 4 oddziały, w drugim 8, a w roku 2001/2002 do naszej szkoły uczęszczało 297 uczniów uczących się w 13 oddziałach. Obecnie, po zmniejszeniu obwodu, już bez uczniów z Chobienic, mamy 185 uczniów w 7 oddziałach. Jesteśmy jedynym samodzielnym gimnazjum na terenie gmin Siedlec i Przemęt.

Wspólnie – uczniowie, rodzice i nauczyciele obu szkół organizują imprezy okolicznościowe i festyny. Odbywają się co jakiś czas zabawy taneczne, aby pozyskać środki finansowe na wyposażenie gimnazjum. Dzięki temu wyposażyliśmy pracownię informatyczną w meble, salę gimnastyczną w kosze do koszykówki, odmalowaliśmy wszystkie izby lekcyjne, wymieniliśmy krzesła w salach, zakupiliśmy lektury do biblioteki, pomoce dydaktyczne, sprzęt audiowizualny. Mamy nie tylko pracownię komputerową, ale też salę wyposażoną w komputer z rzutnikiem multimedialnym i mikroskopem dostosowanym do pracy z komputerem.

Od kilku lat organizujemy koncerty na rzecz Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy. Budujemy tradycję szkoły, nie zapominając o jej historii.

Na podstawie książki M. Stefan – Historia Szkoły Podstawowej im. Powstańców Wielkopolskich w Siedlcu w latach 1945 - 1996 opracowała: Katarzyna Dulat – uczenica kl 2c, przy pomocy pani mgr Zofii Mąkosy. HISTORIA NAJNOWSZA (2009)

W 2008 r. w naszej placówce zaszły duże zmiany. Władze gminy zdecydowały o połączeniu Szkoły Podstawowej im. Powstańców Wielkopolskich i Gimnazjum w Siedlcu. Od roku szkolnego 2008/2009 istniejemy jako Zespół Szkoły Podstawowej i Gimnazjum w Siedlcu. Pierwszą dyrektorką Zespołu została Dorota Brudło, która wcześniej zarządzała gimnazjum. Każdy, kto nas odwiedza widzi, jak wiele zmieniło się w czasie ostatnich miesięcy. Wymieniono okna i drzwi wejściowe. Naprawiono stare chodniki i położono nowe, zarówno od strony ul. Szkolnej jak i od ul. Zbąszyńskiej. Trwają prace w otoczeniu sali gimnastycznej. Powstaje tak potrzebny nauczaniu zintegrowanemu i dzieciom z całej wsi piękny plac zabaw. Wokół budynku jest ładnie i czysto. Podczas ferii i wakacji odmalowano korytarze i zawieszono w oknach nowe firanki.

Uzupełniany jest księgozbiór biblioteki. W samej bibliotece do dyspozycji uczniów znajduje się osiem komputerów z dostępem do Internetu. Są dwie zupełnie nowe pracownie komputerowe.

Nauczyciele dysponują dwiema salami z komputerem, rzutnikiem i ekranem oraz zestawem przenośnym z laptopem. Systematycznie kupowane są pomoce naukowe do nauczania wszystkich przedmiotów, zarówno te tradycyjne jak i programy komputerowe. Uczniowie uczestniczą w projektach edukacyjnych. Są to min. opracowanie materiału i wydanie płyty Powstanie Wielkopolskie 1918 - 1919 w gminie Siedlec i okolicy, publikacja Niemi świadkowie historii, Mój przyjaciel Archimedes, Otaczająca nas przyroda to wielka przygoda.

Szkoła ma wielkie osiągnięcia sportowe, m.in. w piłce ręcznej dziewcząt, unihokeju, lekkiej atletyce. Powody do dumy daje też strona internetowa, stworzona i od początku prowadzona przez naszego informatyka mgra Zbigniewa Wąsika. Jej prężna redakcja dba o to, by pojawiały się aktualne informacje i artykuły o interesującej młodzież tematyce. Pod opieką pani pedagog mgr Doroty Dziubek działa wolontariat. Przeprowadzono już wiele akcji, np. zbiórkę darów dla dzieci z domów dziecka i zbiórkę karmy dla bezdomnych zwierząt. Nasi uczniowie osiągają wiele sukcesów na konkursach recytatorskich, literackich i śpiewaczych. Działają dwie grupy teatralne, chór i różne koła zainteresowań. Przed nami nowe wyzwanie. Pragniemy zapracować sobie na imię Powstańców Wielkopolskich dla ZSPiG.

Budujemy tradycję szkoły nie zapominając o jej historii. Opracowanie: Zofia Mąkosa

Maria Dulat podczas uroczystości pożegnania z powodu przejścia na emeryturę - czerwiec 1963 r.

Jedna z klas z kierownikiem szkoły Czesławem Paździorem i nauczycielami: Marią Dulat, Franciszkiem Rubczyńskim i Adamem Basińskim

Grono pedagogiczne rok 1968

Grono pedagogiczne Szkoły Podstawowej im. Powstańców Wielkopolskich - rok szkolny 1990/91

Marian Śmiałek (pierwszy z prawej) wraz z innymi nauczycielami i uczniami

Tadeusz Mąkosa wraz z wychowankami - rok 1979

Klasa IIIa z wychowawczynią p. Hildą Koziołek - czerwiec 1991 r.

Jan Woś ze swoimi wychowankami i dyrektorem szkoły Marianem Śmiałkiem rok 1975

Spotkanie po latach z absolwentami szkoły

Absolwenci Szkoły Podstawowej im. Powstańców Wlkp. w Siedlcu wraz z nauczycielami w roku szkolnym 1988/89

Grono nauczycielskie i żyjący wówczas uczestnicy powstania - 12 grudnia 1968 r.

Tak witali wiosnę wychowankowie p. Tadeusza Mąkosa

Barak, w którym mieściła się jedna izba lekcyjna i sala ze sceną (1945 r.)

Kazimiera Gracz podczas zakończenia roku szkolnego 1984/85

Pani Ewa Śmiałek ze swoimi wychowankami

Pani Irena Mikulska wraz z wychowankami - rok 1970

Stanisław Piosik - Gminny Dyrektor Szkół, Jan Woś - dyr. Zbiorczej Szkoły Gminnej i Mistrz Murarski z Siedlca - Jan Kaczmarek (1980 r.)

Rozbudowa Szkoły Podstawowej w Siedlcu (1980 r.)

Rozbudowa Szkoły Podstawowej
w Siedlcu (1980 r.)

Zaproszeni goście na uroczystości otwarcia szkoły (21 września 1986 r.)

Wojewoda zielonogórski - Zbyszko Piwoński uroczyście przecina wstęgę

W oczekiwaniu na Ministra Oświaty i Wychowania - p. Joannę Michałowską-Gumowską (30 października 1986 r.)

Pani Minister podczas rozmowy z nauczycielami

Budowa sali gimnastycznej (1996 r.)

Fotografie pochodzą z książki M. Stefan Historia Szkoły Podstawowej im. Powstańców Wielkopolskich w Siedlcu w latach 1945 - 1996